

EEN ANJELIER VAN PAPIER

Katrien Vervaele

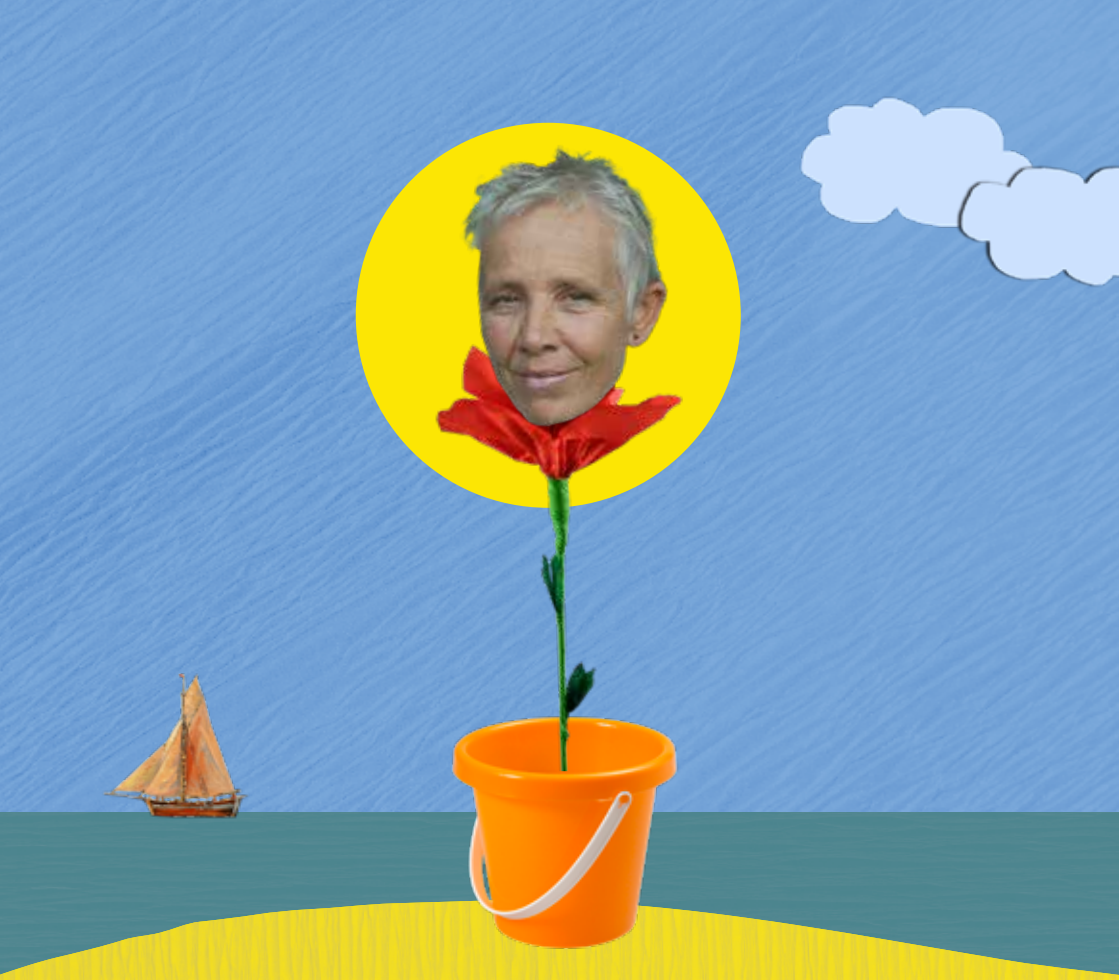
EEN ANJELIER VAN PAPIER

Katrien Vervaele

Een publicatie van Erfgoedcel Kusterfgoed,
met de steun van provincie West-Vlaanderen

Dit verhaal verscheen eerder in de Verrekijkerbieb van die Keure

Oemie Zee is altijd op het strand te vinden.
Schelpen rapen, meeuwen kijken, kwallen tellen...
Er is altijd wel een reden om aan zee te zijn.
Milja en Lola gaan vaak mee.
Soms in de winter,
soms als het waait,
soms als het regent.
Maar liefst toch in de zomer.

Cabientje

Oemie Zee heeft een cabientje, zo'n wit houten strandhuisje.

Het leunt tegen de duinen en het kijkt naar de zee.

Het is wit van buiten, van binnen lichtblauw.

Het ligt altijd vol zand en hoe meer je het wegveegt, hoe meer zand er komt te liggen.

Of zo lijkt het toch.

Zo'n cabientje is handig om te wisselen van kleren.

Badpak aan, badpak uit.

Het is ook handig om speelgoed in te zetten: emmertjes, schopjes, ballen, vliegers, raketjes, netjes om garnalen te vangen...

Het is handig om spullen te verzamelen: wrakhout, schelpen, eindjes touw...

Om te schuilen voor de regen...

Of om even alleen te zijn, een boekje te lezen.

Of omdat je even genoeg hebt van teveel zon.

Bloemen van papier

Vandaag wil Oemie Zee bloemen maken.
Ze heeft een tas vol spullen mee: papier in allerlei
kleuren, stokjes, schaar en dunne metaaldraad.
'Ha leuk, bloemen maken!' roept Milja.
Lola trekt haar neus op.
'Kinderachtig,' zegt ze.
Zij gaat liever zwemmen, dwalen
in de duinen, forten bouwen.
'Dan maken Milja en ik wel de bloemen', zegt Oemie,
'maak jij maar de winkel.'
Lola pakt een schop en graaft een put.

Vooraan maakt ze een bergje zand
dat ze aandrukt.
Dat is om de bloemen in te zetten.
Maar dan wil ze ook wel een bloem
maken.
'Kijk nu maar eerst even hoe het
moet,' zegt Oemie Zee.
Ze neemt een stokje.
Ze knipt stukjes metaaldraad van
een vinger lang.

'Welke kleur wil je?'

'Paars,' kiest Lola. 'En geel voor de knop.'

Oemie maakt eerst een rond geel knopje.

Dat maakt ze vast met een draad.

Dan knipt ze het paarse papier in mooie bloembladen.

Ze schikt ze rond de knop.

Ook daar moet een metalen draad rond.

Dan snijdt ze een reep groen papier.

Ze draait het papier rond het stokje, tot helemaal onderaan.

10

11

Ook daar komt weer een draad rond.
'Mooi,' zegt Lola en dan wil ze er ook zelf één maken.
Dezelfde maar dan blauw met een witte knop.
Ondertussen maakt Milja een roze bloem.
En Oemie Zee maakt er nog één met grote gele
kroonbladen rond een dikke bruine knop.
Een zonnebloem.
'Ik maak nu een madeliefje,' zegt Milja.
Dat wordt een geel hart met witte snippers.
Nu hebben ze al vijf bloemen.
Een beetje weinig voor een winkel.
Dus gaan ze wat schelpen rapen.
Daarmee kunnen ze bloemen kopen
bij andere kinderen in andere bloemenwinkels.

Schelpen rapen

Milja en Lola rapen een emmertje vol schelpen.
Boordevol.

Van veel schelpen kennen ze de naam.

Milja pakt een klein geel schelpje: een nonnetje.

Lola neemt een grijze geribbelde: een kokkel.

'En dat is een zaagje,' weet Milja.

Een langwerpige witte kennen ze niet.

'Een boormossel,' zegt Oemie Zee.

Een strandschelp kennen ze wel.

Een mossel natuurlijk ook.

En een alikruikje.

Mesheften kennen ze ook,
maar Oemie Zee gooit die weg.

'Dat is troep om te betalen,' zegt ze.

14

Een paar kapotte schelpen gooit ze ook weg.

En een paar andere legt ze apart.

Dat zijn schelpen met een gaatje in.

'Die rijgen we aan een draad,' zegt Oemie.

'Daar maken we een ketting van schelpen mee.'

'Een halssnoer voor zeemeerminnen,' lacht Milja.

'Maar nu eerst bloemen kopen,' zegt Lola.

15

Bloemen kopen

De meisjes gaan op pad met hun emmer schelpen.
Ze komen bij een bloemenwinkel met verwelkte bloemen.
Die willen ze niet.

Iets verderop kunnen ze wel hun keuze maken.
Lola kiest een grote knalgele bloem.
Acht handjes moet ze ervoor betalen.
Lola duwt haar handen in de emmer en pakt een greep
schelpen en dan nog één en nog één.
'Grote handen,' zegt de verkoopster, 'niet van die
kleintjes!'
Lola knikt en telt verder: vier, vijf, zes, zeven, acht...
Daarna kiest Milja een roze bloem.
'Bah nee,' zegt Lola.
Maar Milja houdt voet bij stuk. Ze wil die roze bloem.
Maar die kost wel tien handen!
'Dat is best wel veel,' vindt Lola nu weer.
Maar Milja wil die bloem en betaalt.
Eén, twee, drie... tot tien.
Ze hebben net genoeg schelpen.
Hun emmer is nu leeg.
Maar ze hebben toch elk een mooie bloem.
Lola een gele, Milja een roze.

Fort bouwen

Lola en Milja zetten de twee nieuwe bloemen bij de andere bloemen in hun winkel.

Oemie Zee heeft er nog een paar gemaakt en ook die zetten ze erbij.

Ze hopen dat er nu snel kopers komen.

Maar het is lang wachten en Lola en Milja beginnen zich te vervelen.

'We doen iets anders nu,' zegt Milja.

'We bouwen een fort,' stelt Lola voor.

'Het is het goeie moment want het water komt op.'

Ze pakken hun schoppen en lopen naar de waterlijn.

Met hun schop tekenen ze een cirkel.

Zo weten ze waar ze het zand moeten gooien.

Ze maken een grote berg, een fort.
Steeds groter, steeds hoger.
Het water komt al dichterbij.
Ze kloppen de berg stevig aan en gaan erop staan.
Ze joelen als het water rondom hen stroomt.
Het water komt steeds hoger.
Hoe hoger, hoe meer plezier.
Nu is de zee op haar hoogst. Het is vloed.
De golven knabbelen aan het fort.
Het begint in te storten aan de randen.
Maar de meisjes gedragen zich als echte piraten.
'We gaan samen met ons schip ten onder,' brullen ze.
En dan kalft de zee de laatste resten zand.
Milja staat al met een voet in het water
en het water spoelt ook al rond Lola.
Het water heeft gewonnen.

Anjelier

Ondertussen heeft Oemie nog een nieuwe bloem gemaakt.
Een anjelier.
Een prachtbloem in verschillende kleuren
en met verschillende bloemen aan dezelfde steel.
Hoeveel moeten ze daar niet voor vragen?
'Minstens twintig handjes,' zegt Milja.
'Minstens,' zegt Lola. 'Ik zou er dertig vragen.'
'Veertig,' stelt Milja voor.
Dat is nog te weinig voor zo'n mooie bloem,
vinden ze allebei.
'Die verkopen we niet,' zegt Lola dan.

'Dat is goed,' zegt Milja, 'we verkopen hem niet!'

Maar het is alsof die bloem de kopers lokt.

Een meisje komt langs en wijst de mooie anjelier aan. De andere bloemen bekijkt ze niet eens.

'Hoeveel kost deze?'

'We verkopen die niet,' zeggen Milja en Lola beslist.

'Ik heb wel een emmer vol schelpen,' zegt het meisje.

'We verkopen die niet,' herhalen ze.

Het meisje haalt haar schouders op en gaat weg. Er komen nog kopers.

Allemaal willen ze diezelfde mooie bloem.

Telkens opnieuw schudden Milja en Lola van neen.

'We verkopen hem niet.'

Maar dat wordt heel vervelend.

Ze verkopen nu helemaal niets meer, want iedereen wil alleen maar die ene mooie.

'Ach meisjes, verkoop hem, ik maak wel een nieuwe,' zegt Oemie.

Maar Milja en Lola willen het niet.

'Kom,' zegt Milja, 'we gaan nog maar eens op pad.'

Eerst rapen ze een emmer vol schelpen en dan gaan ze nog elk een bloem kopen.

Baas van de bloemenwinkel

De volgende dag is Milja er niet.

Ze is naar het verjaardagsfeest van Bram, een jongen van haar klas.

Lola vindt het spijtig dat ze niet mee kan.

Maar ja, ze zit in een andere klas.

Maar nu is ze wel de baas van de bloemenwinkel!

'Hopelijk heb ik meer klanten dan gisteren,' denkt ze.

'Ik zal wat reclame maken!'

Nadat ze haar bloemenwinkel heeft klaargezet,

loopt ze naar het harde zand.

Daar schrijft ze BLOEMENWINKEL

en ze tekent er een pijl bij.

Kinderen die voorbijkomen, zien het en volgen de pijl.

Zo komen ze bij Lola's bloemenwinkel langs.

Sommige hebben emmers vol schelpen bij.

Allemaal willen ze maar één bloem

en dat is natuurlijk die mooie anjelier.

'Die is niet te koop,' zegt Lola telkens weer.

Na een tijdje vindt Lola het niet leuk meer

om telkens te zeggen dat hij niet te koop is.

'Ik haal hem weg,' denkt ze.

Ze legt hem in het cabientje.

Er blijven kinderen komen, ze kijken,

maar ze kopen niet.

Ze vragen alleen maar naar die prachtige bloem.

'Is hij verkocht?' vragen ze.

Lola schudt met haar hoofd.

Ik zet hem terug, denkt ze na een poosje.

En dat doet ze ook.

Een koper

'Hoeveel kost hij?' vraagt een jongen.
'Die is niet te koop,' zegt Lola.
'Ik heb heel veel geld,' zegt de jongen,
en hij schudt met de emmer schelpen.
Nu twijfelt Lola.
Ze kijkt naar Oemie Zee.
Maar Oemie Zee zegt niet ja en niet nee.
Lola moet dus zelf beslissen.
'Veertig handen,' zegt ze.
'Geen kleine handjes, wel grote handen!'
'Ik koop hem,' zegt de jongen.
Eén, twee, drie, vier, vijf... enzovoort.
Maar na dertig handjes heeft hij geen schelpen meer.

'Ik heb niet genoeg,' stamelt hij.
Lola wil de schelpen al
teruggeven.

'Nee,' zegt de jongen, 'ik ga nog
wat schelpen rapen, want ik
wil die bloem.'

Na een half uur is de jongen
terug.

Hij betaalt met nog tien
handen schelpen
en neemt dan de bloem mee.
Hij is blij, maar Lola zucht.
Nu heeft ze veel schelpen, maar
de anjelier is weg.

Milja is boos

De volgende dag is Milja terug op het strand.
Ze ziet het meteen: de anjelier is weg!
O, wat is ze boos!
'We hadden toch afgesproken hem niet te verkopen?'
Lola knikt en trekt dan haar schouders op.
'Kan het je niet schelen?' vraagt Milja.

'Toch,' zegt Lola, 'ik vind het ook spijtig.'
'Kom, we gaan die bloem zoeken,' beslist Milja.
Ze nemen al hun schelpen mee
en gaan op pad.

'Kom mee,' zegt Lola, 'daar is het!'
'We komen de bloem terugkopen,' zeggen ze.
'Die heb ik al verkocht,' zegt de jongen.
'O nee!' roepen Milja en Lola.
'Maar ik heb nog andere mooie bloemen,' zegt de
jongen.
Lola wil er wel één kopen, maar Milja niet.
'We moeten onze schelpen sparen voor onze anjelier,'
zegt ze.
Ze stappen verder.
Ze komen nog vele bloemenwinkels tegen,
maar ze vinden hun anjelier niet terug.

Rozen

Lola wil toch nog een bloem kopen.
Als troost.
'Goed,' zegt Milja, 'maar dan wel een mooie.'
Daar is een winkel met rode en witte rozen.
'Net echte,' fluistert Lola en Milja knikt.
'Hoeveel kosten ze?'
'Allemaal twaalf handjes.'
'Een witte of een rode?'
'Doe maar een witte, die is heel speciaal.'
Lola betaalt en neemt dan de bloem.
Ze ruikt er zelfs even aan.
Natuurlijk ruikt het alleen maar naar papier.
Ze lopen verder en staan stil bij een andere winkel.

Er staan mooie bloemen, maar de verkoper is er niet.
Er staat een bordje gesloten (ik ben gaan zwemmen).
Ze wachten niet, lopen verder.
Milja ziet een winkel met veel roze bloemen.
'O nee, toch niet weer een roze,' zegt Lola.
'Het is nu mijn beurt om te kiezen,' zegt Milja beslist.
Ze koopt een roze bloem met een paars hart.
Negen handjes zijn het.
'Negen!' zegt Lola. 'Dat is veel.'
Maar Milja betaalt al.

Jutten

Een week later zijn Milja en Lola terug bij Oemie aan zee.
Nog altijd willen ze hun anjelier vinden.
'We komen niet terug zonder die bloem,' zeggen ze.
'Ik ben benieuwd,' zegt Oemie.
Ondertussen gaat zij wat jutten.
Ze zoekt mooie stukjes wrakhout en eindjes touw.
Daar maakt ze dan kunstwerkjes van.
Haar huis staat er vol van.
Milja en Lola jutten wel eens mee,
maar niet vandaag.
Vandaag is er alleen de bloem die telt.

De meisjes passeren vele
bloemenwinkels.
Overal vragen ze naar hun
anjelier.
De bloem is al overal en
door iedereen gekend.
Velen hadden de bloem in
hun winkel,
maar verkochten hem door.
Na een uur of twee zoeken
en rondvragen,
zijn Milja en Lola het beu.

'We gaan terug,' zegt Milja.
Lola vindt het goed.
'Laten we die bloem
vergeten,' zegt ze.
'Oemie maakt wel
dezelfde,' zegt Milja.
'Het zal nooit dezelfde zijn,'
zegt Lola.

Maar dan ineens ziet Lola
hem staan.
'Daar,' roept ze blij. 'Daar
staat hij!'
Ze rennen ernaartoe.

Maar dan zijn ze erg teleurgesteld.
Het is niet meer die bloem waar ze zo trots op waren.
Hij is verbleekt door te lang in de zon te staan,
verwelkt door te lang in de wind te wapperen.
'Kopen we hem terug?' vraagt Milja.
Lola trekt haar schouders op.
Ze twifelen allebei.
Het is helemaal geen mooie bloem meer.
Maar toch willen ze hem terug.
'We kopen hem,' zegt Milja.
Lola gaat ermee akkoord.
'Hoeveel?' vraagt Milja.
'Zes handjes,' zegt het meisje van de winkel.
Het is snel betaald en Lola en Milja haasten zich terug.

Zacht

'Waar bleven jullie?' vraagt Oemie.
'We hebben hem gevonden,' zegt Milja
en Lola toont de bloem.
Maar hij is helemaal verwelkt en verbleekt.
'Zo gaat dat met papieren bloemen,' zegt Oemie.
'En zo vergaat dat ook met mensen...'

De meisjes kijken haar vragend aan.
'Als je oud wordt, heb je niet meer zo'n zacht en glad
velletje,' zegt Oemie
en ze aait even over de armen van de meisjes.
De meisjes voelen nu aan de arm van Oemie Zee.
Niet meer zo gladjes, nee.
En rimpeltjes... overal rimpeltjes...

'Maar dat vinden wij lief,'
zeggen Milja en Lola.
Oemie lacht nu.
'Kom, we maken een nieuwe
bloem,' zegt ze, 'met bloemen
kan dat!'
'We maken dezelfde en
helemaal nieuw.'
Oemie knipt al nieuwe
blaadjes en kroontjes,
en een reep groen voor rond
de steel.
'We noemen hem weer
anjelier?' vragen Milja en Lola.
Oemie knikt. 'Een anjelier van
papier.'

SCHELLENREGLEMENT

WELK VAN DEZE SCHELPIJES
KAN HEEL GOED BIDDEN?

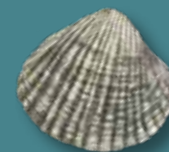
Wenteltrap

Zaagje

Nonnetje

Kokkel

- 1 Strandbloemen koop je met schelpen
- 2 De schelpen moeten proper en droog zijn
 - > je legt de schelpen even te drogen
 - > je gebruikt een zeef om het zand ervan tussen te schudden
 - > kijk zeker of er geen levende schelpen tussen zitten: deze schelpen zijn toe en zullen na een tijdje vies ruiken
- 3 Met kapotte schelpen kan je niet betalen, laat die maar op het strand liggen
- 4 Te grote schelpen tellen niet: met oesters, wulken, messen en mossels kan je niet betalen
- 5 Op onze stranden vind je vooral kokkels en (halfgeknotte) strandschelpen die je kan gebruiken om je 'handjes' te vullen
- 6 Als je zelf weinig of geen bloemen maakt, kan je een winkeltje starten met bloemen die je bij iemand anders koopt
- 7 De verkoper bepaalt hoeveel en met welke soort schelpen je betaalt. Voor een mooie bloem betaal je meer.
 - > de verkoper kan een exact aantal van één soort schelpen vragen, bijvoorbeeld zaagjes
 - > de verkoper kan vragen om met 'handjes' of 'pwanjees' (in het frans) te betalen, dit is een handje vol schelpen

KOM-UIT-JE-SCHELP!

-1-

Toon nooit je volledige voorraad schelpen aan de verkoper. Als ze zien hoe 'rijk' je bent, drijven ze de prijs misschien op.

-2-

Kijk alvast eens rond in de winter, want dan vind je het meeste schelpen op het strand, zeker na een storm.

-3-

Elk jaar in maart wordt de Grote Schelpenteldag georganiseerd in de 10 Belgische kustgemeenten. Op elke strandtelpost leer je schelpen verzamelen en herkennen. En er zijn heel wat leuke activiteiten met schelpen!

Meer info vind je op
www.groteschelpenteldag.be

Erfgoedcel Kusterfgoed zet zich in voor het roerend en immaterieel erfgoed van Middelkerke, Oostende, Bredene, De Haan en Blankenberge.

In 2016 zette de erfgoedcel de traditie van het maken en verkopen van strandbloemen in de kijker met het project 'Strand in bloei'.

In 2021 werd deze traditie officieel erkend als immaterieel erfgoed.

www.kusterfgoed.be/strandinbloei

ontwerp: Laurence Kalman
illustraties (schelpen): Martine Le Comte

**Milja en Lola zijn vaak bij hun oma aan zee,
Oemie Zee. Samen maken ze bloemen van
papier. Een heel mooie bloem willen ze niet
verkopen. Die is gewoon te mooi, veel te mooi.
Op een dag komt er een jongen langs.
Hij biedt heel veel schelpen...**